

KLUB LITERÁRNÍ FANTASTIKY
PŘI OKPB V OPAVĚ

PŘEDSTAVIVOST JE DULEŽITĚJŠÍ NEŽ VĚDOMOSTI.

Albert Einstein

OBSAH:

Večer otevřených dveří	1	str.1
Comicsový kýč po našem - J.Meier	,	3
Líbí - nelíbí		4
Ohlédnutí za Tatraconem - P.Stanke		6
Věž - E.Kačírková		7
Podivné ticho - K.Kuchař		12
OTSA - A.Prokeš		13
Pokus o román - M.Verner		15
Znovu Little Boy - B.Aldiss		16
Vesmír i pro tebe - J.Prokša		30

Začalo to už loni ve Vrobcanech. Celou cestu domů jsme debatovali o tom, jestli uspořádat nějakou akci pro veřejnost nebo ne.

Cestou na 1. sci-fi ples v Olomouci už byly věci tak daleko, že probíhala diskuse na téma, jestli budeme "otevírat dveře" tři večery v týdnu nebo uděláme jeden blok na celou sobotu.

Teprve na červnové schůzce se začalo uvažovat nad tím, jaký by vlastně měl být program. No, a pak už celá záležitost dostala ten správný spád. Hádali a přeli se všichni se všemi. V září byl dohodnut konečný termín, ale o jednotlivých částech programu neměli konečnou představu ani sami autoři.

Generálka - dva dny před premiérou - něčím značně pokleslá, nikdo si nevěřil, překopávalo se pořadí bloků, prostě chaos.

Konečně den D, hodina H. 23. října, 15 hodin. V sálku knihovny jsou instalovány dva počítače a přicházejí první zájemci o počítačové hry, zejména z řad dětských čtenářů. Dospělí si zatím prohlíží panely s plakáty a propagačními materiály z Parconů i dalších akcí, smějí se u kresleného humoru se sci-fi tematikou, čtou si povídky našich členů. V sále jsou připraveny židle, technika, posedávající nervozní účinkující.

17.00. Měli bychom začít. Chybí Rosta! Má recitovat, poezie je hned na začátku. Musíme chvíli počkat.

17.10. To je konec. Kdoví, co se mu stalo. Začneme bez něho. Změníme pořadí v programu, a jestli nepřijde.. Nějak to musíme zvládnout.

17.15. Zahájení. Návštěvníky /asi 40 lidí / vítá v našem klubu počítač ovládaný Allanem. P. n. m vystupuje Jana Muronová a seznamuje všechny s tím, co je to fandom, fanzin i s činností KLF Opava.

Pomalů se otevírají dveře. Symbolicky i skutečně. Rosta se dostavil. Jedeme tedy podle původního plánu. Hudba doplňuje poezii Ivony Karáskové, Karla Sýse, Jiřího Löffelmana, Daniela Heviera, René Balického a dalších. Průvodní slovo přesune diváky k dalšímu bodu programu, a tím je audiovizuální pásmo z dílny Pavla a Martina. Abychom prezentovali také tvorbu našich členů, poslechli si všichni povídku Jožky Balakovského S-experiment. Dospělí se smáli hlasitě, děti se hihňaly, aby si dospělí ne mysleli, že tomu tak dobře rozumí.

Veselí se stupňovalo u výkladu doprovázeného diapozitivy v podání tvůrčí skupiny zvané "Galenáci" - civilně - Jirky a Pétli.

Allan opět zapojil počítač a předvedl skládání hudby v počítačovém pojetí.

Vidíme zájem na tvářích všech přítomných, proto je seznamujeme se stanovami klubu, aby se mohli hned na místě rozhodnout, zda k nám vstoupí, či nikoli.

A už je tady Milan Sobčtík se závěrečným slovem. Uf. Máme to za sebou. Celkový dojem dobrý. Sice takhle by se dalo vypustit, tamto příště vylepšit...

Začínáme uvažovat, o dalším Večeru otevřených dveří...

ph

Opavští scifisté si zaslouhují jednoznačnou pochvalu za akci výstižně nazvanou "Den otevřených dveří". Nelze než ocenit nápaditost, různorodost i péči, kterou jí věnovali. Počínaje propagací v Novém Opavsku, přes poutače v knihovnách, instalaci počítačů, vlastní večer až po bleskový úklid sálu - vše klaplo. Velkou a oprávněnou pozornost na sebe také poutaly panely ve vestibulu, které si pozorně prohlíželi naši čtenáři předcházející dva dny. Měli tak možnost seznámit se nejen s existencí klubu, ale i s činností jeho členů.

Všichni, kteří se tak aktivně zapojili do přípravy akce, ale zejména pak silně pobledlá Hanka Pechulová, odvedli kus poctivé práce a mohou být spokojeni. Sci-fi klub při Okresní knihovně Petra Bezruče se velmi dobře prezentoval opavské veřejnosti a doufejme společně, že tato zdařilá akce přivede i další zájemce.

Renata Šimečková
ředitelka OKFB v Opavě

COMICSOVY KYČ PO NAŠEM

Redakce časopisu ABC mladých techniků a přírodních věd vydala začátkem 30. ročníku časopisu své čtenářské zvláštní číslo ABC speciál 85. Na 96 stranách velkého formátu jsou pod souhrnným názvem Pod paprsky zářičů shrnuty krátké seriály, jež vycházely v ABC v letech 1973 až 1976. Seriály jsou doplněny Kozmickým pexesem, sci-fi povídkou Kira Bulgáčova a sedmi články s převážně vesmírnou tematikou. Na spodním okraji každé z těchto stran je několikařádkový humoreskně naučný doplněk s textem.

Kreslené seriály jsou po dlouhá léta organickým zábavným doplňkem časopisu. Souborné vydání jejich tří ročníků tvořících vlastně třídičný příběh o kontaktu lidí s mimozemskou civilizací zhruba na úrovni našeho pravěku je však doslova ranou dobrému vkusu a výstavní ukázkou klasického kyče.

Jeho milovníky jistě nadchne už první pohled na titulní stranu obálky: přes sasanky a kapradiny si to šine osminohý kovový robot/v textu se mu říká "Malý bůh", ale skutečně se prý jmenuje Krab a majitelé sešitu si mohou vystříhnout a slepit jeho model/ Na jeho zádech sedí lehce vlasatý, ale pečlivě oholený mladý muž se šnůrou zubů /zvířecích/ na nahé hrudi a s pohledem soustředěným do nepřítomna. K němu se ze zadu vine lepá, kožešinou spoře oděná brunetka s čelenkou a zvědavým pohledem dvou velkých očí rovněž kamsi vpřed. V pozadí pár palm a na obzoru kouřící sopka. /Za označení přírodnin neručím, jedná se přece jen o cizí planetu/. Podobným duchem je pak nesen i obsah "speciálu". Létaající stroje dělají "vrum" a "broum", fantastická zvířata "gék-gék", "gróóum" či "mauúú" a také "áááágr", rány pěstí nechávají ve vzduchu stopu jako tryskáč, pistole mají dlouhé hlavně a samopaly sklopné opěrky a kosmonautky i mimozemské domorodkyně jsou neobyčejně půvabné.

A vše je smrtelně vážné!

Oproti vtipným a osobitým seriálům třeba Káji Saudka či Jiřího Kalcuska představují dílo Františka Krbíka pořádný krok stranou.

Na straně 32 se praví: "Bylo by na škodu, kdyby se řada materiálů, které byly na stránkách časopisu ABC, ztratila ve starých ročnících. Proto dnes máte v rukách první ABC speciál..."

To je jistě sympatické prohlášení. Nejsem si však zcela jist, zda 76 stran ryze zábavného kresleného seriálu je skutečně tím materiálem, kterého by byla tak velká škoda. Při představě spotřeby papíru při čtvrtmilionovém nákladu se obsah "speciálu" spíš jeví jako křivda na skutečných mladých přírodovědcích a technicích, jímž je - alespoň podle názvu - "ábíčko" určeno.

J a n M E I E R

Zlatý máj, str.190, 3/86

l í b í - n e l í b í - l í b í - n e l í b í - l í b í
- - - - -

SZALAI Ladislav

Zapomenutý vesmír, ilustr. Jiří Slíva, 1. vydání

Praha, Československý spisovatel 1985

204 stran

5 000 výtisků

Tato knížka není zdaleka žhavá novinka a jistě je mnohým fandům známá. Přesto mi nedalo, abych se nepodělil o několik postřehů a dojmů, které mně při její četbě napadly.

Její charakter předeseílá hned první povídka /či spíše mikropovídka/ nazvaná velmi případně Anekdota. Podobně anekdoticky vyznívají i další krátké povídky Dábel z Krásné Lhoty, Čarovný proutek, Invaze z Faa, Život na Sóbii, Kosmický karneval a Omyl. Když je tak napíšu za sebou, vypadá to, že Lad. Szalai napsal sbírku jednotvárných sci-fi anekdot. Každá je však jiná, čerpá z jiného prostředí a nabízí jiný pohled. Přes tuto rozmanitost všechny vycházejí ze žírota a parafrázuji některé lidské vlastnosti, zvyky či slabosti. A proto i když se např. v Kosmickém karnevalu pohybuje ve zcela neskutečném prostředí a figurují zde názvy hvězd a galaxií často velmi vzdálených, je nám celá situace důvěrně známá.

Podobně je tomu i v povídce Život na Sibi, v níž autor parafrázuje lidskou společnost z jednoho, poměrně úzkého pohledu.

V některých dalších povídkách se pak dotýká i závažnějších problémů. Ve Skoku do betonové džungle domýšlí nepříjemné důsledky naší současné nerozvážnosti a krátkozrakosti v bytové výstavbě. V Cestě do mrtvé země pak nastiňuje neradostnou budoucnost celého lidstva.

Toto tématické rozpětí považuji za další klad celé sbírky. Autor si na jedné straně všímá drobných problémů, které však dokáží řádně znepříjemnit každodenní život a na druhé straně se stejně úspěšně pustí do rozebírání otázek důležitých pro lidskou civilizaci jako celku.

V povídkách válka s ještěry, Výt s vlky, Strom Vládce a Jsme z kamene se mi líbilo spíše psychologické ladění, vyplývající z nastolené situace. Zvláště zajímavý je přerod člověka vlivem podmínek a důsledky z toho plynoucí rozepsán v povídce Výt s vlky. Ale ani třeba Válka s ještěry není v závěru skoupá na filosofický podtext.

Na konec jsem si nechal povídku, která se mi líbila nejvíc, a to Smrt v ráji. Je zaměřena k ochraně přírody, což je dnes velmi diskutované téma, použité v řadě povídek. Přesto se ho L. Szalaiovi podařilo zpracovat vzhledem k malé ploše velmi originálně a napínavě.

Celá knížka se mi líbila právě pro originální podání někdy omílaných témat, pro vtipné pointy a také pro to, že se nevyhýbá ožehavým tématům. Víím, že teď budu mít množství odpůrců, kteří tuto knihu zavrhnou pro její anekdotický ráz. Je pravdou, že si nemůže dělat nárok na příslušnost k nějaké velké literatuře a už vůbec ne nárok na světovost. Je však určitě lepší, než mnohé naše sci-fi romány či novely, tvářící se takřka světově, přičemž nám ve spleti polomyšlenek a technických zázraků nevypovídají nic o současnosti. Tím ale nechci říct, že bychom se měli přestat pokoušet ve sci-fi o větší útvary. Neboť naše sci-fi literatura a pochopitelně nejen ona potřebuje obojí.

OHLEDNUTÍ ZA TATRAČONEM

Ve svém ohlednutí bych nechtěl do detailu rozpitvávat letošní Tatracon, nedá mi to však, abych se nezmínil o několika věcech, které mně zaujaly. Na Tatraconu jsem byl poprvé, nemohu tedy porovnávat s jinými ročníky, eproti podobným SF akcím se mi však jevil jako velmi zdařilý. Je to dáno už krásným prostředím Slovenského ráje. Byl jsem moc rád, že se v programu našlo místo nejen na sci-fi, ale i na přírodu kolem. Ostatně během takřka celodenní vycházky roklínami jsem se dozvěděl o činnosti jiných klubů víc než kdekoli jinde. Za to patří dík především Mirovi Butorovi, který mi připadal jako hlavní organizátor sympaticky. Jeho klidné vystupování budilo dojem, že všechno jde jaksi samo, bez problémů. Víím, že tomu tak nebylo, ale ani Miro ani další členové pořadatelského týmu, kterým též patří dík, nedělali z komára velblouda. A to se v dnešní době, kdy se spousta lidí snaží být nemístně důležitá, tak často nestává.

Co mně dál zaujalo, byly klubové pořady. Především tedy videokviz Castora. Nápad natočit několik "clipů" s vlastními herci a podle nich pak nechat hádat názvy SF knížek pokládám za vynikající. Mělo to vtip, však jsme se nasmáli, ale kladlo to i nároky na znalost knih. Je to skvělý příklad na využití videa pro zajímavou klubovou činnost. Rozhodně lepší, než pasivně polykat kilometry pásků s filmy mnohdy pochybné úrovně. A co mně potěšilo nejvíc, Miro nám bez jakýchkoliv rozpaků tuto kazetu zapůjčil. Tomu říkám vzorná meziklubová spolupráce.

Další aktivní využití techniky předvedl klub J. Verna ve spolupráci s TM. Uvedli povídky V. Vlka nahrané velmi zajímavým způsobem na kazetě. A opět jsou ochotní komukoliv rahrát zaslanou kazetu.

Vím, mnozí namítáte, že ne všude jsou potřebné technické pomůcky. Zvláště videokamer se jaksi u nás zatím nedostává, ale při troše přemýšlení se i s daným vybavením dá vymyslet aktivní zábava pro celý klub. A bylo by víc než potěšitelné, kdyby si kluby podobné nápady nenechávaly pro sebe a kdyby se pro ně našlo něco místa ve fanzinech.

Eva K A Č Í R K O V Á

V Ě Ž

2. ČÁST

Vyvoleným byly určeny nejlepší a nejkomfortněji vybavené prostory města. Nutno přiznat, že nikoliv z titulu jejich postavení výsadní vrstvy, ale jako matkám produkující elitní pokolení. Ze stejných důvodů požívaly dalších výhod: živily se biologicky hodnotnou stravou a byly zproštěny veškeré práce, nikoliv však fyzické námahy. Naopak, každá adeptka, která jevila známky nadprůměrného vzrůstu, se již od dětství podrobovala tuhému výcviku, zvyšujícímu zdatnost a odolnost. To se dělo záměrně na úkor jejich vzdělání. Byly cvičeny k bezpodmínečné poslušnosti a kázni. Výsledky byly po hříchu znamenité. Zasvěcení mohli pravidelně podávat Božstvům uspokojivá hlášení.

Některé z Vyvolených však spokojeny nebyly. Nelíbilo se jim, že mají celý plodný věk trávit rozením potomstva, jehož otce si nesměly samy vybrat. Nerady odevzdávaly své děti do kolektivní výchovy. Avšak nejvíce je pobuřovalo, že ty z dětí, které navzdory výběrovému původu nedosáhly předepsaných parametrů, byly odsouzeny k nudné lopotě pro společné potřeby Města. Psycholog dvacátého století by nejspíš řekl, že Vyvolené postrádají citové vazby. Zasvěcení, kterým tyto nepříznivé jevy pochopitelně neunikly, pohrdavě konstatovali, že dámy mají roupy. Rada, která se tím zabývala, se nemohla dohodnout, zda je vhodné takovou banalitou obtěžovat Božstva.

Tak vypadala situace mezi poslední a následující návštěvou Božstva.

Výraznou osobností mezi Vyvolenými byla Ava, matka třinácti dětí, z nichž deset splňovalo výškový limit. Šest z těchto deseti byly dívky, připravující se vstoupit do řad Vyvolených. Ava mohla být dnes, kdy měla za sebou první část své povinnosti k Městu a čekaly ji již jen slasti vládnutí, spokojena. Ale nebyla.

Popuzovalo ji, že její velcí chlapci musejí jednoduchými nástroji vykonávat těžké práce. Litovala svého miláčka, statného Saaba, který neměl naději stát se otcem dětí Vyvolené Idy, kterou miloval. Vyvolených totiž bylo v celkové populaci jen malé procento a jejich potomci se v první generaci nesměli plodně sblížit.

Toto moudré rozhodnutí Božstev, které mělo zabránit degeneraci, plynoucí z blízkých příbuzenských vztahů, se mnoha Vyvoleným odjakživa zajídalo. Otce jejich dětí jim vybírali Zasvěcení, ale která žena by nedala přednost milenci podle své volby! Ava věděla, že v tomhle jsou s ní zajedno téměř všechny vyvolené. S mnohými si už promluvila mezi čtyřma očima.

Více než diskriminace synů, která se konec konců pokoutně obcházela, však Avu soužila záležitost zcela beznadějná. Její drahá dvojčátka Bea a Loa, mrňavé i mezi mrňavými, byly odsouzeny k neplodnému životu. Ava se celou svou silou soustředila na svoje děti bez ohledu na to, zda byly podle předpisů vydařené či nevydařené. Chtěla pro ně to nejlepší. Úděl ostatních řadových Obyvatel ji nepobuřoval, dokud se nedotkl jí samotné a jejích nejbližších. Od svého dospívání věděla, že bude patřit k privilegované vrstvě. Tuto výsadu, o níž se sama nikterak nezasloužila, brala jako samozřejmost. V dětství úzkostlivě sledovala růst svých družek a radovala se, když shledala, že je bez konkurence. Později stejně hlídala svoje děti. Nic ji nezasáhlo hlouběji než zjištění, že Bea a Loa nemají šanci. Viděla celou prázdnotu existence, která je čekala. Náruživá matka Ava si nedovedla představit svůj život bez dětí. Ty však budou jejím droboučkým dcerám odepřeny.

Obě dívky se svým oseudem nijak netrápily. Pracovaly v krejčovské dílně. Byly obratné, nadané a vynalézavé. Jednou jim bratr Saab, příslušník Expedičních sborů, vykořisťujících Zakázané území, vyprávěl o stroji, který by za den zastal práci několika desítek švadlen. Viděl ho na obrázku v jakési knize, do nichž bylo zakázáno nahlížet. Saab si však ze zakázů nikdy moc nedělal. Obrázek ho zaujal, protože si ho spojil s prací svých sester. Později objevil zobrazený předmět v životní - - tedy nadživotní - velikosti. Prohlédl si ho a ustudil, že mechanismus je jednoduchý a bylo by možné ho i při jejích omezených možnostech napodobit. Seznámil s věcí Beu a Lou a ty se obrátily na vedoucí dílny.

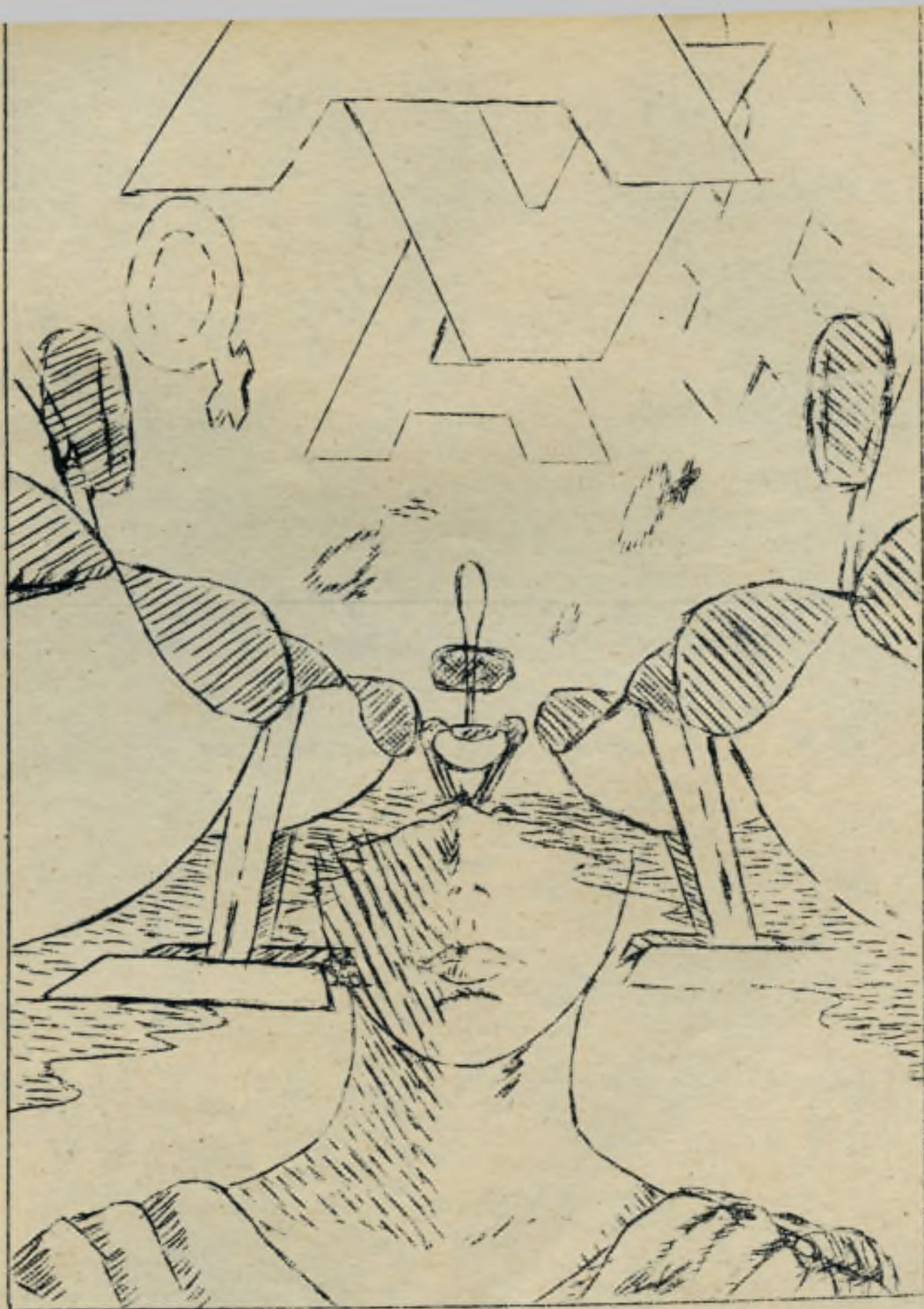
Vedoucí, zapšklá žena, která jen o několik milimetrů nesplnila limit Vyvolených, se zděsila. Všechny stroje a přístroje, usnadňující práci, jsou dary Božstev, kázala celé dílně, a je třeba trpělivě vyčkávat, až nás jimi obdaří.

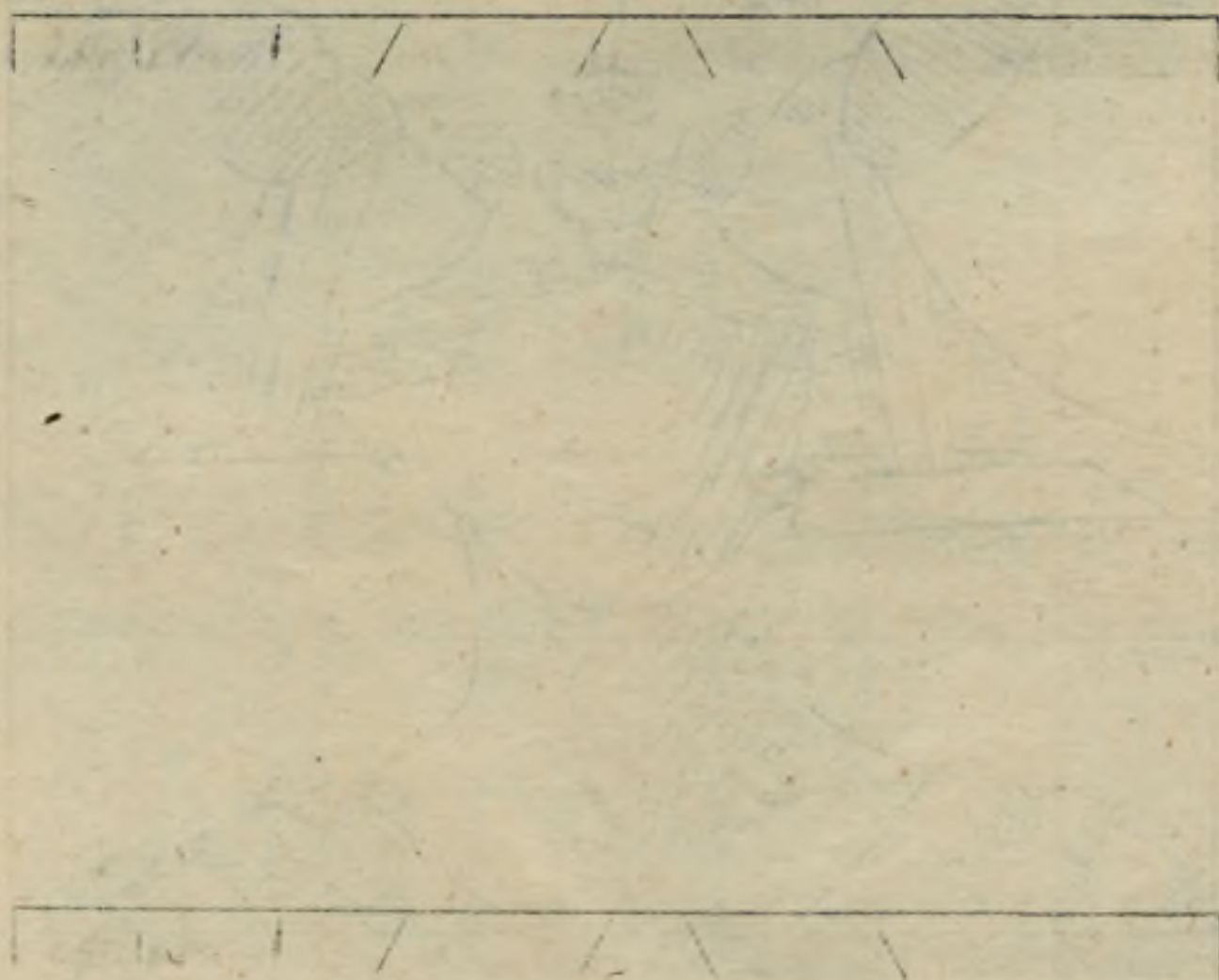
Potrestala dívky přeřazením na jednotvárnou a otravnou práci a protože byla vychytralá, uhodla, že se o stroji mohly dozvědět jediné od někoho z Expedičních sborů. Saab byl převe-
len do skladů.

Ava tiše zuřila a užívala se. Každá Vyvolená měla pár nevydařených potomků. Díky pevné výchově nesli svůj úděl odevzdaně. Její děti se jej však pokusily zlepšit a byly potrestány. Ava začala nenávidět potměšilá Dožstva a opovrhovat jejich pokornými služebníky Zasvěcenými.

Ava opatrně zkoumala mínění některých svých družek a zjistila, že v této záležitosti se podpory nedočká. Zasvěcení pevně ovládali svůj orgán výkonné moci. Nevydařeným dětem se dostávalo lepších životních příležitostí než potomstvu té střední vrstvy Obyvatel, jíž ještě bylo povoleno rozmnožování. Vyvolené produkovaly pouze výběr, jehož odpad nestačil pokrýt veškerou potřebu pracovních sil. Dívky z té střední vrstvy, i když vysoké, měly jen nepatrnou naději proniknout mezi Vyvolené. Zasvěcení s tímto vyznamenáním šetřili a používali ho jako jeden z prostředků k ovládnutí Obyvatel.

Vyvolené si svoje výsady a výsady svých dětí žárlivě střežily. Neměly prázdný zájem, aby práci Obyvatel přejímaly jakési stroje. Kdoví, jestli by se při méně fádni lopotě nezačali Obyvatelé nežádoucně rychle rozvíjet. Jak by to pak dopadlo s Vyvolenými a jejich potomky. Božstva dělala dobře, když při každé návštěvě obdarovala Obyvatele jen jedním darem, i když, pravda, někdy poněkud nepraktickým. Na příklad tím nemotorným krámem, na kterém teď Zasvěcení rozmnožují svoje poučné a nudné úvahy a kázání. Jako by jim nemohlo stačit, že jim celé Město musí povinně naslouchat. Ještě to potřebují vidět natištěné na papíře. V Zakázaném území se přece nachází tolik věcí, které zmenšeny ve věcičky by byly rozkošné. Třeba ty kouzelné krabičky s naslouchátkem a mluvítkem, pomocí jakých prý se dalo na jakoukoliv dálku a jakoukoliv dlouho mile klábosit s přítelkyní nebo smluvit si tajnou schůzku. Hoši s ES riskovali svá postavení, když o nich a o mnoha dalších přitažlivých předmětech vyprávěli svým vznešeným milenkám, které mohly jen obracet oči v sloup a toužebně vzdychat.

Ava lstivě využila chtivosti svých družek. Trpělivě mezi nimi rozsávala semínka nespokojenosti se způsobem, jakým Zasvěcení obcují s Božstvy. Formulovala všeobecně známou skutečnost, že Zasvěcení jsou zahleděni jen do sebe. Shlížejí se ve své dokonalosti a tetelí se blahem, když mohou jednou za čas pobýt s Božstvy. Jsou staří a tohle jim stačí ke štěstí a spokojenosti. Ani je nenapadne požádat Božstva o něco opravdu užitečného. Vyvolených a jejich zásluh o Město před Božstvy určitě nevzpomenou.

Ava se ujistila, že její mínění sdílejí mnohé Vyvolené, avšak žádná nevidí z této tristní situace východisko. Naznačila, že ona by o jistém řešení věděla a byla spokojena s věrou odezvou. Pro svůj plán si však musela zajistit stoprocentní podporu Vyvolených.

Byl velice jednoduchý. Ava chtěla prosadit, aby příštího setkání s Božstvy se zúčastnila delegace Vyvolených. Jistě dovedou Božstva obměkčit, aby byla štedřejší a plnila konkrétní prosby. Božstva jsou všemocná a laskavá, ale špatně zpravená o skutečných potřebách Obyvatel. Mají asi spoustu jiných starostí, které je značně zaneprázdnují. To potvrzují jejich tak řídké návštěvy. Jistě neodmítnou seriózní informace a rozumné požadavky.

Avin návrh však i u těch několika pečlivě vybraných Vyvolených, kterým ho svěřila, vyvolal značné rozpaky. Isa a Tea s posvátnou hrůzou odmítly střetnout se s Božstvy. Neměly ale nic proti tomu, aby tuto riskantní proceduru podstoupila Ava sama. Rea a Ema vyslovily obavu, že by se Božstva mohla urazit. Avinu námitku, že přízen Božstev je stejně problematická, vyvrátily zbabělou připomínkou, že by je taky mohla začít trestat. Nejpadnější protiargument však předložila Soa.

Soa byla ošklivá, hubená, nesmírně otižádostivá matka synů. Jediná z Vyvolených udržovala osobní styky se Zasvěcenými. Byla podezírána, že je jejich špehounkou, ale Ava tomu nevěřila. Soa byla i na Zasvěcené příliš chytrá a oni to věděli. Donášela nejspíš macatá a užvaněná Zea.

Soa se netřásla před Božstvy a jejich případnými sankcemi. Věcně Avu upozornila, že Zasvěcení nikdy žádnou vetřeleckou delegaci nepřipustí.

Ví, co říká, zná je. Povýšili by tím Vyvolené na svoji úroveň. Ohrozili by své postavení prostředníků Božstev a tvůrců zákonů. Co by jim pak zbylo? Jsou to starci, senilní a impotentní. Mají na světě jedinou rozkoš - moc. Neudělají nic, co by jí chrozilo, ani kdyby to bylo ku prospěchu Města. Z jejich hledisk je lepší být mocným v zaostalém Městě, než podřízeným v prosperujícím. Konec konců, pokrok jde dál, i když pomalými krůčky.

Ava rychle pochopila, že Soa má úplnou pravdu. Svěřila jí všechny příčiny své nespokojenosti. Zeptala se jí, co by se dalo podle jejího názoru dělat.

"Nic," řekla Soa. "Jsi sama. Vyvolené nesjednotíš. Jsou zastalé, pověřivé a pohodlné. Obyvatelé jsou nevědomí a poslušní. Každý z nich chce zlepšit pouze svoje osobní postavení. Je šťastný, když on sám je slespon o kousíček větší než ostatní. Nepředstavují žádnou sílu. Nemají společný program."

"Se silou jsem nikdy nepočítala," namítla Ava překvapeně. Jedinou silou se kterou by se dalo počítat, pokračovala Soa a oči ve vyzáblém obličejí jí fanaticky planuly, jsou chlapi z ES. Jsou mladí, zdatní, ctižádostiví a poučení daleko víc než kdokoliv jiný kromě Zasvěcených. Vím to, mám mezi nimi čtyři syny. Mohli by ty staříky smést jako hrstku popela.

Ava Soe dokonale porozuměla. V novém sboru Zasvěcených by seděli její synové. Hoši z ES mají silné paže, ale Ava pochybovala, že mají i nový program, schopný nahradit dosavadní, zastaralý, ale fungující. Ava Soe poděkovala a pokrytecky zkroušeně se s ní rozloučila.

Pokračování příště

Karel K U C H A Ř

PODIVNÉ TÍCHO

Přístroje na palubě supersonického bombardéru tiše šumí. Dva muži sedí pohodlně rozvalení v křeslech. Autopilot bezpečně vede letoun na cíl. Jen třetí člen posádky, radiista a navigátor o jedné osobě pozorně hledí na obrazovku radiolokátoru. Válka zuří krátce, ale o to s větší silou.

Proto specialisté chybí a školit nové není čas.

"Kapitáne, za deset minut jsme nad cílem," přerušil klid navigátor.

"Dobrá Macu, spoj se s centrálou. Lou, ty přepni řízení na ruční a začni klesat do bojové hladiny."

První pilot jen kývnul hlavou a narovnal se v automatickém křesle.

"Kapitáne, z centrály se nikdo nehlásí."

"Volej na náhradní frekvenci."

"Skouším to, ale nic."

"Tak použij tísňové linky, shození toho neřádstva nám musí někdo potvrdit."

V předpisech o svržení atomové pumy stojí: Těsně před svržením potvrdí akci vrchní velení.

"Kapitáne," ozval se po dlouhé době první pilot, "jme ve 1 200 metrech."

"Dobrá, sniž rychlost na 750."

"Na tísňové lince se nikdo nehlásí a je tu něco divného. Po celé stupnici na všech frekvencích není nic slyšet, úplné ticho."

"Hrome," zaklel kapitán "přece s tím nepoletíme domů. Když nás náhodou sundají, nezůstane z nás ani šmouha."

"Rychlost 750," ohlásil první pilot.

"Za minutu jsme tam," vydechl navigátor.

"Macu, Lou co navrhuje?" Znejistělý kapitán těkal očima z jednoho podřízeného na druhého.

"Hodíme to tam a bude klid," zareagoval první Lou.

"Jasně," přidal se Mac a kývnul.

Kapitán jen krátce zaváhal, "připoutejte se a ty Lou až to vyhodím na plné pecky pryč."

Letoun vyrazil prudce vpřed a ostře nabíral výšku. Daleko vzadu zazářilo novodobé atomové slunce a k obloze vytryskl smrtonosný prachový hřib. Tak jako při mnoha výbuších po celé zeměkouli za poslední uplynulé minuty.

"Jsme z toho venku, můžete se odpoutat," přerušil ticho kapitán.

"Jen aby z toho nebyl průšvih," ozval se Mac.

"To máš jedno, o jednu víc nebo méně," prohlásil cynicky Lou.

"Nechte toho," řekl kapitán protahujíc se v křesle " teď by bodnul drink a kde vlastně jsme."

"Nad oceánem, brzo budeme doma," ozval se Mac, sklánějíc se opět nad obrazovkou radiolokátoru.

"Tak se spoj přímo s letištěm."

"Nic," ozvalo se od radiostolku.

"Tak volej záložní letiště."

"Už se stalo, taky nic."

"Ksakra," vybuchl kapitán "máme přece ještě nějaká další letiště."

"Taky ticho, marně hledám na všech frekvencích, po celé zemi není slyšet ani hlásek."

"Ale to znamená," kapitán s podivně vytřeštěnýma očima polkl na prázdno "že jsme zůstali sami a nemáme ...nemáme kde přistát!"

Allan P R O K E Š

OTSA

Životní formy na planetě CHR 90.69.77.69 jsou na velmi nízkém vývojovém stupni. Jen 2% z celkového počtu obyvatel má schopnost pohybovat se ve vakuu pomocí reaktivního pohonu, ostatním tato základní životní schopnost chybí. Někteří vyspělejší jedinci se dokáží volně pohybovat v atmosféře planety, zbytek je však upoután k povrchu planety, po němž se asi 41% obyvatel pohybuje pomocí kol nebo pásů.

Ostatní se však pokouší pouze o jakési bezúčelné stále se opakující pohyby na jednom místě.

Pokud se chceme dopátrat příčiny tohoto politováníhodného stavu, pak se musíme zmínit o výskytu zvláštních objektů, které jsme pojmenovali jako organické tepelně stabilní aktivátory - zkratka OTSA. Po zevrubnějším zkoumání jsme zjistili, že tyto objekty působí jako aktivátory životních funkcí většiny obyvatel planety. OTSA působí na obyvatele při jejich vzájemném fyzickém kontaktu. Někdy je tento kontakt vnější, ve většině případů však k němu dojde až po VNOŘENÍ OTSA DO OBYVATELE!!

Co je příčinou aktivizace se nám nepodařilo dosud zjistit, snad jde o předání nějakého zvláštního druhu energie. V každém případě je většina obyvatel zcela závislá na OTSA a bez jejich pomoci nejsou schopni samostatného pohybu. Tato závislost zřejmě vybuřela z podhoubí pohodlnosti, pasivity a apatie. Pro záchranu civilizace na této planetě doporučujeme radikální postup spočívající v likvidaci OTSA. Vyspělejší obyvatelé se budou schopni přizpůsobit a stát se nezávislými na OTSA, zatímco nedostatečně adaptabilní zaniknou, což je plně v souladu s vývojovým nařízením.

Pro usnadnění volby vhodných likvidačních prostředků uvádíme stručnou charakteristiku OTSA. Jedná se o měkké, rosolovité objekty složené převážně z kyslíku, vodíku a uhlíku. Pohybují se velice neúčelně po jakýchkoli tyčovitých výběžcích, jejichž posunováním zabranují pádu při ztrátě stability vlivem vychýlení svého těžiště ve směru pohybu. OTSA si zachovávají stálou teplotu, kterou regulují fyzikálně-chemickými procesy, při kterých dochází ke spalování kyslíku. Při přehřátí, podchlazení, mechanické deformaci, působení tvrdého záření či při pouhém nedostatku kyslíku dochází u nich k nevratným změnám, jež uvedou objekt do trvale klidového stavu.

"Teda, taková vedra v prosinci nepamatuju..."

"Jo, jo, to zase letos budou vánoce!"

Ale žádné vánoce už nebyly.

Milan VERNER

POKUS O ROMÁN

"Nemám rád povídky, kde se člověk v posledních dvou rádcích dozví, že hlavní hrdina je robot. Takové rozšířené a laciné překvapení," mávl můj přítel Robert pohrdavě rukou, když jsme probírali novou antologii.

Dal jsem mu za pravdu, i když ne bezezbytku. Četl jsem pár povídek s podobnou pointou a měly slušnou úroveň. Myslím, že v tomto směru mám celkem solidní přehled. Pracuji v knihovně a literaturou doslova žiji.

"To je strašný!" zaúpěl Robert nad další povídkou. "Samí roboti ... a zpracování! Děsné. Když už je tam autoři chtějí mít, ať jsou alespoň funkční!"

Zmíněnou antologii už jsem měl přečtenou a v duchu jsem s Robertem souhlasil. Tato knížka rozhodně nebyla perlou literatury Sci-Fi, kterou mám rád, ale pro mě měla jistý význam. Přiměla mě totiž, abych se pokusil napsat román o robotech. Nevím, proč by to nešlo, i když Asimov ze mne asi nebude.

Přemýšlel jsem o zápletkách a nejlepší se mi zdála detektivní. Detektivka má spád, napětí a je stále oblíbená. S chutí jsem se pustil do práce. Pak jsem ale narazil na první zákon robotiky a nastaly komplikace. Robot přece nemůže být vrah! Co s tím? Přiřadit šíleného vědce, předělavajícího pozitronové mozky robotů, se mi nezdálo příliš vhodné. Potencionálním vrahem by se tak stal onen šílenec a ne robot.

Výběr vhodných námětů se neustále úžil. Zavrhl jsem sportovní tematiku, protože se zatím nepořádají Olympijské hry robotů, neregistrují se rekordy ani kategorie. Tím odpadl i ožehavý problém dopingu. S historií ve Sci-Fi také štěstí neudělám. Vzpoury robotů se nekonaly, i když bych se jím někdy ani nedivil. A monstrprocesy? Prosím vás, kdo by soudil kuchyňského robota za to, že připálil oběd. Nikdo. Nanejvýš ho dají do servisu, anebo v horším případě do šrotu. Rovněž milostné tokání je pasé.

Zkuste vyznat robotí krásce lásku po jejím: "Ty má elektronko zářící, můj odpore milovaný ..." Směšné, že? A rozmnožování ... Žádná erotika, žádný vzrušující zážitek pro čtenáře nemravu. Nehledě k tomu, že většina robotů je bezpohlavní.

Poslední kapkou do mého poháru hořkosti byl pokus o humor. Ale s roboty si moc legrace neužijete. V podstatě to jsou nudní patroni. Chladný rozum a logika je jejich doménou.

Nakonec jsem se vzdal. Slavný spisovatel ze mne tedy nebude. Nadále budu nabízet a doporučovat romány, které napsal někdo jiný, ale to mi naštěstí nevádí. Mám rád svoji práci a s chutí si přečtu knížku dobrých autorů.

A tak jsem s psaním skončil. Definitivně. Zjistil jsem totiž, že mi chybí to nejdůležitější: Fantazie. Hořké poznání, ovšem s tím se nedá nic dělat. Jako sériový robot nižší kategorie jsem jí prostě nebyl obdařen. Jedno ale vím docela jistě: Povídka, kde se hlavní hrdina v posledních rádcích změnil na robota, nemusí být vůbec špatná.

Brian W. ALDIS

ZNOVU LITTLE BOY

/Another Little Boy/

Šéf "Světové agentury Zadar and Smith" oběma rukama uchopil tučnou plastickou drobnost, zvedl ji a opět vysypal na psací stůl.

"Ano," řekl. "Samozřejmě. Určitě uděláme něco skutečně neobyčejného."

Pohnul přepínačem a pruhovaný obraz prezidenta Spojených států Obou Amerik zmizel z veliké obrazovky naproti psacímu stolu. Elektronické impulzy, které přenášely jeho obraz, se stále ohvěly jako sperma pod mikroskopem, obrazovka nepohasínala.

Ve své době na něm pracovitě sperma vykreslilo spoustu slavných tváří - Jacka Gascaddena z Gasgasmů, Clowna Javu a spoustu hlav států. Nikomu z nich šéf "Světové agentury Zadar and Smith" neřekl stejně nadšené "ano", ale Morgan Zadar nebudoval sílu své firmy na její všeobecné dostupnosti.

Kousky plastiku byly vytvarovány jako esíčka, iks, zet, osmičky a trojky, a so spousty dalších abstraktních tvarů, příslušejících neznámé předděložní abecedě. Některé se dělily. Zadar je odděloval a zároveň svolával šestičlenné Vedení Agentury.

Ozvali se ze svých kanceláří, rozestých po celém světě. Saul Betatrom z New Yorku, Dave Li Tok z Pekingu, Jerry Peran ze Singapur, Fees Reed z Antarktidy, Mazda Onakwa z Ibadanu a Thora Peabright z Bonnu. Thora byla jedinou ženou v tak klíčovém postavení v jednom z klíčových míst světa.

Přikývli si na pozdrav - satelity spojené shromáždění na čtyřech stěnách a v barvě.

"J.J. Spillaine nám něco navrhl," informoval je Zadar. "Bude to náš největší obchod."

"Jen žádný festival," zasténal Jerry Peran.

"Není to vyloučeno. Rozhodnutí přísluší Světové Agentuře. Musíme oslavit jisté výročí. Spillaine říká, že je budou slavit všechny země a chce, aby to Spojené Státy Obou Amerik udělaly s největším rozmachem, aby uspořádaly největší a nejnádhernejší podívanou."

"A co se to jako slaví?"

"Přemýšlejte! Kterého je dnes?"

Sborově odpověděli:

"Sedmého září."

"Měl jsem na mysli rok. Dva tisíce čtyřicet čtyři, Říká vám to něco?"

Jejich tváře zely prázdnotou. Thora Peabright s nadějí navrhla:

"Dwousté výročí smrti Abrahama Lincolna, nebo něco takového?"

"Ne, ale jsi na nejlepší cestě... nikam." Zadar uměl být velice ironický, zvláště k ženám. "Za rok, šestého srpna, uspořádáme největší ohnóstroj všech dob. Vaší starostí je vymyslet, jak to uděláme a proč. Ozvěte se, až budete mít něco rozumného. Jasně?"

Když to řekl, začal opět zamyšleně pohazovat spirálkami.

Thora Peabright si oblékla mondrianovské šaty, které ji rozdělily na čtyři nesouměrné, ale vzrušující kusy. Zavolala Saulovi Betatromovi:

"Jedu za tebou do New Yorku."

"Osobně?"

"Proč ne? Ještě nepřišla nová éra puritánství. Musíme si spolu trochu zamakat na tom objektu."

"Projekt X! Thoro, co se stalo šestého srpna roku tisíc devětset čtyřicet pět? To přece není v našich časech!"

"Nemám ani tušení. Třeba je to datum narození prezidenta Forsteina?"

"Vynález rádia?"

"První přistání na měsíci?"

"Narození Arthura C. Clarka?"

"Vyhlášení Skandinávské republiky?"

"... t Grace Mettallious?"

"Ho Či Min?"

"Picasso?"

"Walter Disney?" rozesmála se. "Střílíme naslepo! Přemýšlej, letím za tebou."

Beze spěchu opustila byt, vyjela výtahem na šedesáté druhé patro a vyšla na střechu. Pod ní ležel celý Bonn, s kovově se lesknoucím Rýnem opodál. Vysoko na nebi se leskl rudý nápis: VÍTEJTE VE SJEDNOCENÉM NĚMECKU - VLASTI MEI. MEI byla jednou z největších světových elektronických firem, produkovala umělé ledviny a jiné náhradní díly lidského organismu, a také základní kosmické vybavení. Světová Agentura Zadar and Smith vedla její reklamní kampaně. Hýčkala její reklamní kampaně.

Tryskový vrtulník jí odvezl na letiště, kde musela čekat dalších dvacet minut na další nadzvukový let do Obou Amerik. Letadlo jí přeneslo lesknoucím se nápisem, který byl jejím nápadem, a o dvě hodiny později přistál na Kennedyho letišti. Reaktivkou se dostala na roh Páté a Dvousté Dvacáté Páté Ulice, k Betatromovi.

Saul měl oblečen dvoudílný průzračný oblek z květovaného brokátu. Byl malý a tmavý, stejně jako Thora, a nebyl příliš chlupatý.

"Můžeme se pomilovat, než se pustíme do práce?" navrhl.
"Setkáváme se už popáté a zatím se nám to nějak nepodařilo, být spolu."

"Nemám chuť, díky, Saule. Včera jsem měla tři orgazmy a dnes musím držet dietu."

"Tak proč jsi vůbec přijela? Myslel jsem, že proto," nafoukl se.

Položila mu ruku na rameno.

"Nechtěla bych tě zklamat, Saule. Tak pojď."

Políbil ji.

"Jsi miláček a zřejmě chlupatější než já. To mě vždycky vzruší. Postel, bazén nebo vířivka? Na co máš chuť? Všechno tiady mám."

Rozhodla se pro bazén. Když spojení pomalu plavali v olejnaté kapalině, řekl:

"Před tvým příjezdem jsem si prohlížel každoroční hlášení Asiasexu. Je to náš klient, jak víš. Zprávy o mizerné kvalitě sexu v těch končinách jsou skutečně otřesné. Sexuologové teď rozlišují deset stupňů orgazmu, a například v Indii, podle průzkumu Asiasexu, dosahuje osmdesát čtyři procent mužské populace maximálně sedmého stupně."

"To mohou být následky výbuchu SH bomby nad Kalkatou. Bylo to...hned, kdy skončil lokální indicko-indonézský konflikt? Je tomu teprve dva a půl roku."

"Ale údaje pro Kambodžu jsou stejně nízké a od Kambodžsko-malajsijského lokálního konfliktu uběhlo již pět let."

"Skutečně nevím, kam směřuje ten náš svět..."

"Naštěstí americké prognózy intenzity orgazmu na příští rok jsou velice slibné."

Ztichli, aby si za chvíli navzájem pogratalovali k překročení místního průměru orgazmu ve věkové skupině a povolání.

S povzbuzujícími nápoji v rukou usedli k práci, Betatrom se spojil se satelitární knihovnou, odkud mu byly předány příslušné kapitoly Světové encyklopedie. Široce roztáhl ruce, jako by chtěl znázornit šíři problémů.

"Je to skutečně něco velkého, Thoro. V příštím roce uplyne sto let od nástupu nové éry - věku nukleoniky."

Půvabně se zamračila.

"Myslela jsem si, že žijeme v éře Plánovaného Hospodaření Spermatem."

"To taky, ale především žijeme v éře jaderné energie, a dokonce v jejím sklonu, pokud můžeme věřit zprávám o erupcích supernov a možnostem jejich využití."

"Éra jaderné energie... Teď mě nic zvláštního nenapadá, ale musí to být veliká věc, když se Spillaine osobně obrátil na Morgana."

"Právě. Kdo Morganovi navrhne nejlepší způsob oslavy výročí, může počítat s křeslem víceředitelé Agentury. Dejme se do toho společně, Thoro, rozdělíme se o nápady."

Starosvětsky se na něj podívala.

"Vidíš, jak se na tebe starosvětsky dívám, pane Betatro-me? Kdo tu chce koho napálit?"

"To znamená, že už něco máš?"

Rozesmála se.

"Vůbec nic, strýčinku. Ale i kdybych měla, tak by mě určitě ani nenapadlo, dělit se o to s tebou!"

"Jsi odporná Nemra a ještě k tomu mín chlupatá, než jsem si myslel!"

Další dva dny Thora Peabright usilovně pracovala, mačkala nejružnější tlačítka a shromažďovala údaje. Jejích pět kolegů v pěti různých hlavních městech také neočpočívalo. Třetího dne se sní spojil Fees Reed z Antarktidy. Thora jej znala dobře jak z dřívější společné práce, tak i ze společných orgií. Kdy si společně realizovali návrhy Halucinogenního Monopolu před výbuchem americko-amerických nepokojů v třicátém pátém roce. Okamžitě si povšimla jeho opatrnosti, která prozrazovala, že mu o něco jde.

"Jak se daří, Thoro? Přišla jsi na něco?"

"Mám pár nápadů. A ty?"

"Tak jsem si myslel... " Hrál si kostkami a nedíval se na její tvář na obrazovce. "Možná, že by se ta slavnost dala vzpomenout nějakým velkým památníkem, například obnovou Stonehenge, nebo něčím takovým."

"Výborný nápad, Fessi! Navrhl jsi to už Morganovi?"

"Hmm... Ach, málem bych zapomněl! Jsem zvědavý, jestli nás Morgan tím vším jen tak trochu nezkouší. Třeba má sám nějakou vlastní představu?"

"Jak bys Morgana neznal! Platí nám za to, abychom měli my svou vlastní koncepci. Jak tě to napadlo?"

Fees se poškrábal po hlavě, jako by si na ni právě vzpomněl, a pokračoval:

"Když nás tehdy svolal, s něčím si hrál. Ne kostkami, jako obyčejně. Přemýšlím, jestli to nebyla nějaká narážka, nějaký pokyn, kterým se máme řídit."

Thora, kterou nebylo těžké rozveselit, se rozesmála:

"Och, ty sedmibolestný detektive! On si přece hrál s vnitroděložními tělísky! Neříkej mi, že jsi nikdy neviděl danu!"

"Nitroděložní tělíška! Něco takového! Víš, Thoro, já jsem opravdu danu nikdy neviděl."

"Morgan je asi dostal jako ukázky od Korporace Nitroděložních Tělísek. Zavádí se po narození každému nemluvněti ženského pohlaví a ponechávají se po celý život, pokud nepříjde signál povolení rozmnožení z Centrálního Komputeru."

"Nitroděložní tělíška! A já si myslel, že Zadar pohazuje nějakými tajemnými písmeny! Dík za informaci, Thoro... a doufám, že jednou komputer vylosuje tvoje a moje číslo!"

"To už asi není hic pro mou dělohu, dík."

Zrušila spojení. Drahoušek starý Fess, ukázka nevinnosti, nepoznal danu, když ji měl před očima.

Dana, spirálka. To slovo ji neponechávalo v klidu. Spirála... Starosvětské slovo, dnes tak silně se vážící s životem, jelikož tělíška přinesla naději světu, stojícímu již na pokraji propasti přelidnění. Začali ji povinně používat ještě před jejím zrozením, hned po italsko-španělském lokálním konfliktu. Nebo to byl španělsko-jugoslávský lokální konflikt? Byl vůbec španělsko-jugoslávský lokální konflikt?

Spirála... kdysi toto slovo souviselo spíše se smrtí, než se životem. Slova dokáží podivně měnit svůj význam. Asi to mělo něco společného s bombami.

Spojila se tedy se satelitární knihovnou, s oddělením encyklopedií, a udala heslo "Bomba".

Obrazovku vyplnily tasemnicovité nápisy, popisující SH bombu - zbraně, využívající efekty sloučení hmoty, již měla k dispozici pouze Velká Trojka: Čína, Spojené Německo a Spojené Státy Obou Amerik. Přepnula na heslo "Historie" a zvýšila rychlost promítání. Když někde na hranici podvědomí postřehla slovo "spirála", zmáčkla zpátečku a zastavila obraz.

"Spirála jaderného zbrojení" - vojenská doktrina dvacátého století, předpokládala, že některé druhy zbraní, předchůdců SH bomby, mohou být účinnější jako potencionální hrozba, než jako skutečné útočné prostředky. Viz "20. století, vojenství", také "Atomová bomba".

Když zvolila další heslo, zachvěla se obrazovka písmeny jako synchotron. Před jejíma očima se odvíjel kilometrový popis "Studené Války". Zklamane přelétala očima další řádky a snažila se najít souvislost mezi udávanými informacemi a australsko-antarktickým lokálním konfliktem. Teprve po chvíli jí došlo, že žádná taková souvislost neexistuje. Text popisoval bezvýznamné nedorozumění v epoše před SH bombou, ne slavnou válku stejného jména. Když rušila požadovanou informaci, padlo jí do očí datum srpen 1945 a Thora je horečně vytukala.

Na obrazovce se objevily nové údaje. Sledovala je s narůstajícím zájmem, až nakonec došla k dějinám Druhé Světové Války, o které dokonce nikdy ani neslyšela - ale svět byl tehdy o tolik menší, nikdo ještě nestanul na Marsu, Venuši nebo Merkuru, o Nových Planetách ani nemluvě. Za chvíli začala sklouzávat zrakem po textu, znuděná vypočítáváním národností, o kterých také nikdy neslyšela. Estonci, Belgičani, Chorvátí. Přeskočila na Japonsko. To bylo zajímavější. Spojené Německo mělo živou obchodní výměnu s Japonskem. Po pravdě, od japonsko-korejských nedorozumění ve třicátém devátém se Japonci stali těžkým konkurentem na světovém trhu, zvláště v oblasti kosmické výstroje. Jejich antigravitační pojistky, LORY, harpuny a kosmické kombinézy, havarijní výpustě, a dokonce i části modulů kosmických stanic ovládly trh a vytlačily výrobky firmy MEA. jejíž oddělení kosmické výstroje již pět let zjišťovalo pokles obrátu.

Konečně Thora opět narazila na datum 6. srpna 1945.

První jaderná zbran, malá atomová bomba, která byla shozena z paluby letadla, které vystartovalo z amerického polního letiště na ostrově Tinian, vybuchla nad japonským městem Hirošimou. Díky tomuto činu, i druhé bombě, shozené později na Nagasaki, japonský císař kapituloval.

Zrušila spojení se satelitární knihovnou. Několik minut seděla pohroužena do myšlenek. Byla v tom nějaká záhada, kterou bylo třeba objasnit. Zmáčkla tlačítko zvonce a objevil se její sluha Karl. Byl oblečen do neutrální šedé uniformy a měl hladce vyholenou hlavu. U vchodu se hluboce uklonil.

"Karle, někde ve městě musí být nějaká sbírka starých knížek. Znáš je, takové svázané do plátna s papírovými listy. Najdi mi to. Zazvon do muzeí, starých kulturních středisek atakdál. Zkus to i v institutu Zapomenutých Cenností."

"Ano, paní."

"Zvlášť mi záleží na knížkách z let 1945 až 1960. A pospěš si!"

Opět se uklonil a odešel. Jeho rodina prohrála v závodech o společenské postavení. Ani on, ani jeho dvě sestry nebyli schopni složit Zkoušku Schopností, takže byli zařazeni na období deseti let do domácího služebnictva - byla to osvědčená a nade vše výhodná forma otroctví.

Karl se ohlásil po dvaceti minutách, právě, když již Thora začínala být netrpělivá a už už jej chtěla trochu popohnat.

"Bohatá sbírka knížek, o které vám jde, paní, se nachází v Muzeu Událostí Před Epochou SH:"

"Netušila jsem, že se zachovalo. Nemůže být státní... Kdo je tam tím, jak se tomu říká... ředitelem, kurátorem?"

"Henry Godsmith. Knihovník."

"Vydám se k němu sama. Zavez mě tam, Počkej, vezmu si jen jiné šaty a kalhotky."

Henry Godsmith se až chvěl, když viděl tak krásnou ženu - což ani nebylo tak zvláštní, jelikož Thora spustila svůj miniaturní mikrovlnný stimolátor úrovně adrenalinu, který jeho krev uvedl do stavu varu. Samotná Thora byla trochu vzrušena svým objevem.

"Kdo by si pomyslel, že ty staré zdi v sobě ukrývají tajemství hodné opětovného vytažení na denní světlo!" vykřikla, když se dívala na regály, přeplněné starosvětskými, předelektronickými svazky.

"Naše epocha nepřije pohledům zpět, slečno Peabrightová!" řekl Godsmith. Byl to čilý, elegantně oděný muž s pružnými pohyby. Přestože po většinu života seděl pod zemí mezi svými knížkami, byl díky konzervovanému slunci skoro stejně opálený, jako ona. "Doba je teď tak zajímavá, všechny ty nové vesmírné objevy v nás vymazávají vzpomínky na naši vlastní, pozemskou minulost."

"Ale tak zvaná Druhá Světová Válka..."

"V poslední době jsme měli tolik válek, každou chvíli hy-nuly milióny lidí. Čím pro nás jsou tak staré události! Sto let, pchá! Lidé tehdy ani nevěděli, že žijí!"

Udivena jeho názory řekla:

"Musíte k těm knížkám přece něco cítit, když o ně pečujete!"

"Proč? Práce, jako každá jiná... určitě méně zajímavá, než vaše práce. Co vlastně děláte, slečno Peabrightová, pokud to mohu vědět? Určitě něco zajímavějšího, než já. Nemáte něco společného s reklamou?"

"Už je to tak, jsem členkou Vedení Světové Agentury Zadar and Smith."

"Och, velice se omlouvám za svou smělost! Co pro vás mohu udělat? Snad byste měla chuť na malé cizoložství?"

"Máme práci. A vy taky." Teď, když jej postavila do určených mezí, si mohla oddychnout. "Přemýšlíme, jak oslavit sté výročí zrození jaderné éry. Potřebuji podrobnější údaje z vašich knih. Satelitární knihovna má velice chudé oddělení historie a nemá žádné dokumenty z tamté doby."

Godsmith se podíval na své rovně ostříhané nehty.

"Naši předkové byli příšerně nudní, nemyslíte? Trápil je pocit viny ze sexu, narkotik, válek, jídla a ze všeho, co nám nejvíce zpřijemňuje život. Máme spoustu důvodů proto, abychom se zbavili těch pitomostí, nemyslíte?"

Podívala se na něj pozorněji.

"Jste celkem inteligentní. Co děláte na tak pitomém místě?"

"Hlavně hovořím s připitomělými klientkami. Nezměnila jste náhodou názor na ohvilku nevázaného sexu?"

"Mám práci."

Zkoumavě na ni pohlédl.

"Nezdá se mi, že by jste byla lesbička."

"Nechte si zdát co chcete, pane Godsmithe. A teď se vraťme k našemu obchodu. Kupuji všechny tyhle knihy. Doručte je na mou adresu."

"Nejsou na prodej."

"Dávám milion krautů!"

"Nejsou na prodej. Musíte si je prohlédnout na místě, pod mým dohledem."

"Pod vaším čím?"

Celý týden pracovala v pouzemi a mnohokrát byla nucena namířit silný proud z antierektoru na vzrušeného Godsmitha. Čím více se dozvídala o minulosti, tím více narůstal její pocit znechucení a hnusu. Ten odporný Godsmith měl pravdu - lidstvo poloviny dvacátého století bylo skutečně politováníhodným společenstvím, zabředlým do tisíce komplexů a pocitů viny. Nakonec našla vše, oč jí šlo. Zavřela poslední knížku, životopis majora Eatherlyho, který pro ni byl naprostým pitomcem. Henry Godsmith nebyl nikde poblíž, takže jednoduše odešla a vrátila se domů, kde užila malou dávku halucinogenů a vykoukala se ve vonavé lázni pod něžnou péčí sluhy Karla.

Náhle pocítila neklid. Minulo již příliš mnoho dnů, pětice kolegů ji mohla předběhnout v tomto jubilejním dostihu. Jakým způsobem chtěli oslavit šestý srpen roku dva tisíce čtyřicet pět?

Po řadě se s nimi spojila. Všichni byli nemluvní, ale všichni poodchýlili roušku tajemství, očarování pohledem na Thoru, která vyplňovala obrazovku svou vzrušující nahotou.

Když vyslechla posledního kolegu, vytukala jejich návrhy v elektrozáznamníku, aby je mohla porovnat a ocenit.

"Saul: masová orgie s účastí všech hlav států, přenášena televizí."

"Jerry: zářící červánky v ionosféře, viditelné z každého místa na zemi, ve formě nápisu SLÁVA NAŠÍ ZEMI."

"Fess: rekonstrukce Stonehenge a umístění zvětšené plastikové kopie na Měsíci."

"Mazda: podpálení Jupitera SH bombou, čímž by se získalo nové minislunce."

"Dave: veliké, orbitální. Vševševé Elektronické Trhy."

Thor se nelíbil ani jeden z těchto nápadů, snad jen s výjimkou Saulových orgií, ale to tu už bylo. Nové minislunce mohlo poskytnout trochu zábavy, ale jak jen o tom přesvědčit obyvatele kolonií na jupiterových měsících? Mimo to neměl žádný z těchto návrhů bezprostřední vztah k tématu. Musí se setkat s Morganem Zadarem a osobně mu je přednést. Ponuré dny v Godsmithově podzemí nebyly zbytečné.

Zadarovo privátní apartmá se nacházelo v Monterey. Morgan Thoru přijal v pokoji, v němž se nazí homosexuální otroci bavili v akváriích, tvořící groteskně se chvějící fresky umění fellatio, pedicatio a jiných rozkošných inovací.

Políbila mu ruku při oficiálním pozdravu. Byl to impo-
nující, i když šel otný muž, který těžce dýchal, jako kdyby před chvílí vylezl z některého z těch akvárií. Během bohatého občerstvení začala mluvit.

"Ostatní členové vedení již určitě oznámili své projekty k oslavě výročí?"

"Ovšem, měl jsem tu několik návrhů."

"Chtěla bych vám teď přednést svůj návrh. To teprve bude něco! Bude to všeobecná senzace."

Začala s přípravou, osvětluje celé historické pozadí. Vyprávěla Zadarovi, jak v roce 1945 Spojené Státy bojovaly s Japonskem a s použitím anglického objevu zkonstruovaly atomovou bombu. Ve srovnání s dnešní SH bombou o velikosti knoflíku, byla tanta obrovská - byla dlouhá čtrnáct stop, měla průměr pět stop a vážila asi deset tisíc tun. Tato bomba byla naložena na starověké letadlo, zvané podle jednéh pramenů B-29, podle jiných Enola Gay. Samotná bomba byla nazvána Little Boy. Letadlo s ní odletělo nad japonské město Hirošimu, kde ji shodilo. Little Boy vytvořil ohnivou kouli o průměru tisíc osm set stop a o teplotě sto miliónů stupňů.

Žádná reklamní kampaň by se nemusela stydět za podobný efekt. Nějakých osmdesát tisíc lidí zahynulo na místě, sto čtyřicet tisíc zemřelo během následujícího roku, hlavně na chorobu z ozáření. Docela dobrý výsledek. Bylo to v osm hodin šestnáct minut ráno, 6. srpna roku tisíc devět set čtyřicet pět - právě tehdy se zrodila nová nádherná éra jaderné energie.

"Výbuch ukončil válku", říkala Thora "a připravil cestu pro stále lepší bomby, jako je SH bomba, a k pozdějším bleskovým lokálním konfliktům. Byl to neoddiskutovatelný krok vpřed. A přesto naši podivní předkové pocítovali vinu, chtěli zakázat další zkoušky, povýšili Eatherlyho na mučedníka, psali o tom knihy, tragické příběhy, plačtivé romány a bůhví co ještě."

"Byla to smutná doba," souhlasil Zadar. "Lidé se neuměli radovat ze života. Zbytečně ses v tom hrabala, Thoro, nic dobrého ti to nepřinese."

"Ale takhle jsem přišla na svůj nápad! Tedy, jak oslavíme toto výročí - získáme duplikát Enoly Gay, podíváme se, zda některý z menších státeků nemá ještě nějakou tu atomovou bombu, naložíme ji do letadla a s příslušnou slávou ji znovu shodíme na Hirošimu, přesně v osm hodin šestnáct minut ráno! Jak se ti to líbí, Morgane?"

Roztržitě se poškrábal po nose.

"Není to špatný nápad. Ale nejsi to ty, kdo na něj přišel první..."

Pochybělo jí dechu. Pokoj s mladíky v akváriích se jí zatočil před očima.

"Saul, ne... Fess, ne... Ale kdo tedy? Dave?"

"Kdepak, někdo úplně cizí. Mladík, Henry Godsmith. Chytří chlapec. Okamžitě jsem jej vzal do Vedení."

Projekt bylnavrhnut prezidentovi Obou Amerik, který jej nechal prodiskutovat ve Světové Radě. I když se členové Rady netvářili příliš nadšeně, přijali jej jednohlasně. Dostavníky, parní lokomotivy, automobily - to všechno tu už při nejruznějších mezinárodních zábavních akcích bylo. Atomová bomba ještě ne. Jen japonský delegát hlasoval proti, ale překřičeli jej - většina států příliš trpěla jejich nepoctivou obchodní konkurencí, aby je někdo podpořil.

Zadar měl železné pravidlo vůči pracovníkům, kteří mu navrhovali již známé návrhy. Thora Peabright byla degradována.

Dostala práci v oddělení projektu, které vedl Henry Godsmith, jehož apetit byl nenasytitelný.

Nemohli najít Enolu Gay ani B-29, ale ve starém regionálním muzeu v Tunisu vyštárali Dakotu, antické tlakové letadlo, které bylo možno použít jako víceméně vrstevníka B-29.

Horší to bylo s atomovou bombou. Jednu chvíli se Thora dostala mezi účastníky vrcholného setkání malých státek, které v souladu se zákonem nesměly používat SH bombu. Tyto státy se nazývaly neangažované a za svých válek používali ještě stále jednoduché jaderné zbraně.

Konference se zúčastnilo Finsko, Irsko, Kypr, Británie, Rhodesie, Lichtenstein, Jemen, Venezuela, Falklandy a Hongkong. Thoře se podařilo odlákat stranou britského delegáta a předložit mu svou nabídku. Ministr, starší člověk jménem Terry Spalding-Woad, slíbil, že se podívá, co by se dalo dělat. Neuspokojená Thora s ním odjela až do Británie. Poprvé navštívila ten malý turistický ostrůvek - Světová Agentura pokryje náklady na tento výlet.

Prodrali se davem kšeftářů a žebráků, dorazili k budově Parlamentu. Přišla řada dlouhých a nudných rozhovorů, neoficiálně vedených v dalších a dalších těsných kabinetech a každou chvíli přerušovaných davy turistů. Nakonec se přece jen dohodli. Sám premiér se osobně dostavil pro odměnu, kterou Thora nabídla.

Když schovával peníze, řekl:

"Musím vás ještě upozornit, slečno Peabrightová, že to není ve skutečnosti A-bomba, ale H-bomba, tedy vodíková, rozumíte. Těší mně, že vám mohu posloužit. Máme ji již osmdesát let, v šedesátých letech minulého století to byla naše odstrašující síla, pokud si dobře vzpomínám. Doufám, že ještě funguje. "

Přípravy k oslavám byly ukončeny včas. Šestáho srpna roku dva tisíce čtyřicet pět odlétlo letadlo, stará třesoucí se tuniská Dakota, sledovaná všemi televizními stanicemi světa, se starou, zrezivělou britskou vodíkovou bombou nad Hirošimu. Svrhla ji v jasném světle časného rána. Bomba rozkvetla.

Obrovská ohnivá koule, jasnější než tisíc sluncí, se bleskově rozlila, přičemž k radosti televizních diváků pohltila i staré letadlo. Japonci, ti kteří se zachránili, se třásli vztekem. Zbytek světa jednomyslně odsouhlasil, že to byla skutečně historická událost.

Všichni pochopili, s troškou sentimentu ve stylu minulého století, že veliké události si vždy zasluhují zvěčnění a začali požadovat zopakování. Piloti se začali připravovat k letu nad Nagasaki.

Z polského vydání "Jeszcze jeden Człowieczek", vydaném ve svazku B.W.Aldiss - Kto zastapí człowieka? nakladatelství Iskry, Warszawa 1985, strana 186 - 197, přeložil Jiří Pilch. KLF Ostrava.

VESMÍR I PRO TEBE

Vesmír vznikl jako jedenácti-rozměrné prostoročasové kontinuum. V jeho nejranější fázi došlo k porušení supersymetrie a prudkému infinitesimálnímu hroucení sedmi rozměrů do nulové singularity. Zároveň inflačně expandovaly tři zbývající prostorové dimenze. Každý ví, že 11. rozměrem je čas. Ano, o tom už dnes nikdo nepochybuje. Všem je jasné, že právě v 11. rozměrech existuje jedinná varianta supergravitace. Doby, kdy se o této skutečnosti polemizovalo jsou nenávratně pryč.

V tomto duchu by se dal napsat celý článek o budoucnosti astronomie. Dokonce jsem se chtěl o něco podobného pokusit. Ovšem obávám se, že pokrok v tomto oboru by z mého povídání udělal artefakt během několika měsíců. Přesto si myslím, že každý fanoušek sci-fi by o astronomii měl něco vědět. A to ne pouze počet planet ve Sluneční soustavě a jména několika hvězd. Je sice pravda, že mezihvězdné a mezigalaktické lety už dávno nejsou nosným programem žánru, ovšem úzká spojitost s vesmírem se odstranit nedá. V každém případě jsou nové poznatky astronomie pokladnicí nápadů a jejich znalost může být i podkladem pro provozování velmi módní činnosti - kritiky. O astronomii toho bylo napsáno hodně. Zvláště v poslední době. Vytvořit na tomto poli něco nového je velmi těžké. Může se to povést pouze profesionálovi (v tom případě se jedná buď o vědeckou práci, nebo fikci) a nebo fanouškovi sci-fi (v tom případě se jedná pouze o to druhé). Je ještě jedna možnost - symbióza výše uvedených případů...

Záhadou astronomie posledních let jsou tajemné záblesky gama. Poprvé byly detekovány už v roce 1967 a ač se jejich výzkumem zabývá řada vědeckých týmů jsou stále zahaleny rouškou tajemství. Jejich počet je značný (150 - 200 ročně) ovšem vzhledem k počtu vesmírných objektů to zase příliš mnoho není. Jedná se o krátkodobý, vysoce energetický záblesk gama záření a tvrdého rentgenu. Roky 1982-1987 přinesly několik unikátních pozorování. 15.12.1982 zaznamenaly přístroje na sondách Pioneer Venus Orbiter, ISEE-ICE a EXOSAT mimořádně prudký záblesk.

Přístroj na družici EXOSAT se doslova zahltil příliš vysokým počtem fotonů. Oč vlastně šlo? Ukázalo se, že záblesk trvající 0,3s vykazuje minimálně sedm oddělených maxim. A i když je to prozatím domněnka, je zcela možné, že i ostatní záblesky mají podobný průběh, ale časové rozlišení přístrojů bylo prostě nedostatečné k rozpoznání jejich jemné struktury. Druhou událostí bylo nalezení optického protějšku gama záblesku v září 1986. Do jeho místa jsou nyní zaměřeny nejcitlivější světové teleskopy, aby se pokusily nalézt původce toho všeho. Co však mohou nalézt na místě planety, která spáchala jadernou sebevraždu?!

Jiným problémem současné astronomie je skrytá hmota vesmíru. Je téměř určitě nebaryonové povahy a přitom ji musí být tolik, aby doplnila hustotu na kritickou hodnotu. Jednou s možností vysvětlení jsou hypotetické kvarkové nuggety o hmotnosti až 10^{30} kg (o několik řádů více, než váží naše planeta) a také částice WIMP (tzv. kosmiony) s hmotností až 60x vyšší než je hmotnost protonu. Ty by taky vyřešily problémy s chybějícími neutrinami. Hlavní předností hypotézy je prý obtížný experimentální důkaz, že takové částice vůbec existují. Je až zarážející, že to vědcům nedošlo. Částice WIMP? Vždyť co jiného jsou tzv. mžítka před očima?! Ovšem pokud se jedná o kvarkové nuggety - to by byla jiná šupa.

Profesionály stejně jako laiky vzrušuje otázka, jak je to se stářím vesmíru. Podařilo se zlepšit vzájemný souhlas nezávislých určení trvání stávajícího vesmíru od velkého třesku. Nejnovější Hubbleho konstanta dává $19,5 \cdot 10^9$ let, z nukleogeneze prvků vyplývá $20 \cdot 10^9$ let a z trvání kulových hvězdokup vychází stáří $18 \cdot 10^9$ roků. Ovšem pravda je úplně jiná. Je třeba věnovat více pozornosti pamětníkům. K těm patří i má babička. A ta tvrdí, že za jejich mladých let žádný vesmír nebyl. Říká doslova: "Tehdy bylo něbo". Z této skutečnosti vyplývá stáří vesmíru sice úctyhodné, nicméně přece jen nižší - asi 60 let.

A příště si něco povíme o konci Vesmíru, hledání jiných civilizací a katastrofách vesmírného původu.

Metodicko-informační zpráva KLF Opava
Okresní knihovna Petra Bezruče v Opavě
Jen pro potřebu členů SF klubu
Redační rada: M. Sobotík, P. Stanke, J. Pěchulová
Ilustrace: R. Balický
Obálka: D. Dvořáková
Náklad: 80 výtisků
Neprodejné

PROSINEC 1937

Metodicko-informační zpráva KLF Opava
Okresní knihovna Petra Bezruče v Opavě
Jen pro potřebu členů SF klubu
Redační rada: M. Sobotík, P. Stanke, J. Pěchulová
Ilustrace: R. Balický

